

EL 9 NOU

Després d'una setmana amb força soroll de passadissos, el govern de la Generalitat ha anunciat finalment un pla d'obertura progressiva de l'activitat social i econòmica a partir d'aquest dilluns vinent. S'allargarà dos mesos i tindrà quatre trams, amb una durada de 15 dies cadascun. L'anunci calma –relativament– els ànims de diversos sectors econòmics, com el de la restauració o el de la cultura, que havien vist com les mesures imposades per fer baixar la corba de contagis d'aquesta segona onada eren una carregosa sogà al coll quan encara no s'havien recuperat del confinament del mes de març. El govern

Una mica més de política i menys politiqueig

ha expressat en veu alta que no vol caure en els errors de la primera desescalada, quan es va pecar de precipitació.

Aquests dies, però, la imatge que ha donat el govern de la Generalitat no és la que s'espera d'un executiu que està al capdavant de la gestió d'una pandèmia, amb centenars de persones ingressades a les plantes dels hospitals d'arreu del país i amb desenes de víctimes diàries. És cert que ningú

no pot acreditar experiència de governar en una situació tan extrema com l'actual, però els desencerts que s'han comès no es poden justificar tan a la babalà. La filtració del document de treball on s'estava estudiant com fer la desescalada és només la punta de l'iceberg d'una colla de picabaralles electoralistes dels dos partits que compareixen govern, JxCat i ERC. Declaracions d'algun conseller posant-se al costat d'un

sector econòmic concret per erosionar les àrees de gestió que estan a mans d'un partit que no és el seu no és gens ètic en un moment en què les frivolitats haurien de ser les justes. Com tampoc no és fàcil de defensar un repartiment d'ajudes als autònoms que ha culminat amb la destitució de dos alts càrrecs del departament de Treball, Afers Socials i Família.

La situació del govern català –amb un president inha-

bilitat, dos socis de govern que es comporten més com a rivals que com a socis, unes eleccions a l'horitzó i uns recursos econòmics limitats– no és l'òptima per afrontar un crisi sanitària, social i econòmica com la que estem patim. El que se li ha d'exigir és, com a mínim, que no contribueixi a generar més incertesa que la que el virus escampa. No es poden prendre decisions econòmiques sense tenir en compte la salut. Com tampoc a l'inrevés. Els tècnics d'una i altra àrea han d'aportar coneixement i recomanacions ponderades, però en última instància calen decisions polítiques, que pensin en el bé comú. Un mica més de política i menys politiqueig.

Jutges insolents

Ramon Font

Advocat
www.ramonfont.cat

Des que la televisió ha entrat als jutjats, ha permès que els ciutadans puguin contemplar alguns judicis reals com si fossin espectacles de ficció. I en aquests nous *reality shows* han pogut comprovar que allò que s'havien creat al seu imaginari, sobretot a partir de les ficcions americanes, té poc a veure amb la nostra realitat. Però, alhora, aquesta exposició pública ha comportat també que molta gent s'hagi quedat força astorada davant de diverses coses que ha presenciat: des de l'escenografia i l'*attrezzo* d'algunes sales de vistes vuitcentistes fins a la rigurositat de les formes o la cripticitat del llenguatge emprat. Però també s'han sorprès de la peculiaritat d'alguns dels operadors jurídics, entre els quals cal destacar, de manera molt especial, els jutges.

El judici que s'està celebrant enguany sobre els atemptats a Barcelona i Cambrils ha situat el magistrat Alfonso Guevara a l'ull de l'huracà i molta gent s'ha sorprès que una persona del seu tarannà pugui presidir un tribunal de justícia. Des de l'opinió publicada se l'ha intentat definir de diverses maneres: alguns –els prudents– diuen que és dur i sec, però recte; d'altres –els més agosarats– el titllen directament d'impertinent i d'excessivament mordaç i autoritari; i fins i tot algú –com un cert articulista de *La Vanguardia* a qui agrada força *épaté*– el justifica afirmant que “el fet que un jutge no tingui do de gents o que sigui antipàtic o insípid no hauria de constituir escàndol” i conclou que “té males puces, però si jo fos un acusat, m'agradaria tenir-lo al davant”. Val més que no sigui així, cregui'm, senyor Luna. Particularment penso que senzillament és un barrut mal educat, despectiu, irrespectuós, verbalment agressiu i violent, que gaudeix abusant del seu poder i a qui, pel bé de la justícia, se l'hauria d'apartar de qualsevol càrrec públic que impliqui contacte amb la ciutadania.

Però això, ara que la gent aliena ha descobert el món judicial i que segurament creu, de bona fe, que és un bolet aïllat, malauradament és bastant habitual. L'univers de la magistratura cada dia està més farcit de jutges mal educats, impertinents, insolents i irats, que abusen del seu poder i la seva autoritat de manera totalment impròpia i fins a límits insospitats. I no són pas jutges madurs o caducs com algú podria imaginar, sinó que, tris-

LESLIE WARD (1851-1922) / VANITY FAIR

tament, entre les noves fornades de jutges joves aquesta manera de fer cada cop és més abundant.

Des del meu punt de vista aquest és un problema extremadament greu i, malgrat que fa temps que es va detectar i que fins i tot molts Col·legis d'Advocats van crear una Comissió de Relacions amb l'Administració de Justícia (CRAJ), no s'ha avançat gens cap a la seva erradicació. La CRAJ s'ocupa oficialment de manera genèrica de vetllar per corregir les possibles disfuncions que succeeixen en la relació diària entre els col·legiats i l'Administració de justícia i els altres operadors jurídics, però a la pràctica del que més s'ocupa és de les teòriques queixes dels jutges cap als advocats –jo no n'he vist mai cap– o dels advocats cap als jutges –la immensa majoria–. Perquè malauradament l'efecte útil d'aquesta comissió sempre ha estat molt minso, sobretot en jutjats petits com el de Granollers, atès que és molt difícil –i perillós– que un advocat es queixi d'un jutge a qui haurà de veure contínuament judici rere judici. Però és que fins i tot, de les queixes dels valents que s'han atrevit a formular-les i que s'han arribat a tramitar –tot i ser la majoria plenament constitutiva de les faltes previstes a la Llei orgànica del poder judicial i per tant sancionables–, no recordo que mai s'hagi sancionat cap jutge a conseqüència d'una d'aquestes queixes. Sistemàticament, totes han finalitzat el seu recorregut amb un acord de la comissió disciplinària del Consell General del Poder Judicial pel qual s'arxiva

la informació prèvia que s'hagués obert d'antuvi.

La conseqüència evident d'aquesta manera d'actuar per part de qui té el poder per corregir actituds desviades és la de ratificar fefaentment la més alarmant barra lliure a les actituds desconsiderades i mancades del més mínim respecte, actituds que mostren alguns jutges vers els lletrats que, amb més o menys encert, miren d'exercir la defensa dels interessos dels seus clients de la millor manera possible i als qui sovint molts jutges es dirigeixen amb to desairat i de menyspreu i procuren, per poc que puguin, fer-los quedar en ridícul davant dels clients. I no només reben aquest tracte els advocats, sinó també els procuradors, els perits, els testimonis i fins els propis encausats als qui moltes vegades, atesa la seva inexperiència en aquestes qüestions, atemoreixen de manera descarada.

És cert que els jutges i magistrats tenen l'exigència de dirigir els debats i mantenir l'ordre de la sala i que la manca de rigor en l'exercici d'aquesta funció pot provocar que un acte solemne com és la celebració d'un judici es converteixi en una discussió pròpia d'un programa televisiu, amb contertulians experimentats en l'art de polemitzar. Ara bé, aquesta obligació de dirigir els debats i mantenir l'ordre s'ha d'exercir correctament i no com ho fan sovint molts jutges, que amb la seva actitud creen la percepció d'una *autoritas* arrogant i dictatorial on la desatenció, l'abús d'autoritat o la manca greu de consideració i respecte als operadors jurídics i als ciutadans presents a la sala és la norma.

Però per què es permet que passi això i que aquesta manera de fer d'alguns jutges, lluny de corregir-se, sembla que encara s'atii i que cada dia siguin més els que tenen aquest comportament? Personalment tinc la meua teoria, però no és això el que interessa. El que importa seria que el màxim òrgan de control dels jutges es prengués seriosament aquestes qüestions i, en lloc de practicar el corporativisme, fes front a la realitat i tingués interès a construir una Administració de justícia que –també en això– fos homologable a la de les societats europees més avançades, on el tracte entre tots els operadors jurídics i els ciutadans que s'hi han d'apropar sigui correcte, educat, exquisit i cortès.

Veig complicat que això passi, però. Fa un temps un company em deia que somiava l'arribada del dia que als nostres tribunals no es permeti que cap jutge tracti amb desconsideració els advocats, procuradors, ciutadans i, és clar, els fiscals, lletrats de l'Administració de justícia, funcionaris, etc., però que era conscient que difícilment ho veuria mai. Potser té raó. Però quan parlo d'això sempre em ve al cap aquesta frase atribuïda al científic alemany Georg Christoph Lichtenberg: “Quan els que manen perden la vergonya, els que obeeixen perden el respecte.” Veurem què passa quan arribi el dia que siguin molts els que perdin el respecte.